

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1463/2018
23.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у саизвршилаштву – у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Милољуба Јовичића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу 4К бр.786/14 од 12.02.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.870/18 од 02.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 23. јануара 2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Милољуба Јовичића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу 4К бр.786/14 од 12.02.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.870/18 од 02.10.2018. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу, **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу 4К бр.786/14 од 12.02.2018. године, окривљени АА је, заједно са окривљеним ББ, оглашен кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у саизвршилаштву – у вези члана 33. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци и на новчану казну у износу од 200.000,00 динара. Истовремено је одређено да је новчану казну окривљени дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, те да уколико је не плати у остављеном року, иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци.

Истом пресудом, окривљени АА је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана

правноснажности пресуде, под претњом извршења, те да заједно са окривљеним ББ на име имовинскоправног захтева солидарно исплати оштећеном ВВ износ од 2.016.356,00 динара у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.870/18 од 02.10.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног АА – адвоката Милољуба Јовичића и браниоца по службеној дужности окривљеног ББ – адвоката Југослава Марковића, а пресуда Основног суда у Крушевцу 4К бр.786/14 од 12.02.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Милољуб Јовичић, због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), не наводећи конкретно о којој повреди закона се ради, с тим што из образложења захтева произилази да бранилац указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те на повреду одредаба члана 451. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновни поступак и одлучивање или да побијане пресуде преиначи тако што ће одбити оптужбу или окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтеви је неоснован у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводи да је правноснажна пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама закона не може засновати и у том смислу истиче да је радња препознавања окривљеног АА од стране сведока ГГ спроведена супротно одредбама члана 90. став 1. и члана 100. ЗКП, обзиром да је на записнику о препознавању лица констатовано да је сведок ГГ окривљеног АА препознао са степеном вероватноће од 80%, те да је наведеном сведоку окривљени показан са лицима која су преко десет година старија од њега.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости су по оцени овога суда неосновани, из следећих разлога:

Из списка предмета – из записника о препознавању лица МУП РС, ПУ у Крушевцу Ку бр.179/14 од 31.03.2014. године, произилази да је доказна радња препознавања лица – окривљеног АА обављена у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, и то пре свега у складу са одредбама члана 100. и 90. ЗКП, на чије повреде бранилац окривљеног неосновано указује у захтеву, а којим одредбама је прописано на који начин се врши радња препознавања лица од стране сведока.

Наиме, из наведеног записника јасно произилази да су овој доказној радњи, извршеној у просторији ПУ Крушевац, присуствовали јавни тужилац, бранилац окривљеног и овлашћено службено лице ПУ Крушевац, да је препознавање извршено у просторији специјално намењеној за ту сврху, у коју је уведено пет лица чије су основне особине сличне онима које је описао сведок ГГ, те да су сва лица постављена на позиције од 1 до 5, дакле, одређеним редоследом у врсту, након чега је сведок ГГ, који је уведен у део просторије за препознавање, изјавио да окривљеног АА са 80% вероватноће препознаје као учиниоца предметног кривичног дела. Из истог записника произилази и да лица која су присуствовала овој радњи препознавања, поред осталих и бранилац окривљеног, нису имали никаквих примедби, те је наведени записник потписан како од стране јавног тужиоца, сведока ГГ, овлашћеног службеног лица, тако и браниоца окривљеног.

Стоји чињеница да је приликом обављања радње препознавања сведок ГГ изјавио да окривљеног АА препознаје као учиниоца кривичног дела са 80% вероватноће, међутим, како је у конкретном случају радња препознавања извршена у свему по одредбама Законика о кривичном поступку, а оцена суда је да ли ће изведени доказ прихватити или не, не доводи у сумњу законитост извршене доказне радње.

Поред тога, бранилац као недозвољен доказ истиче и отпремницу број 0955 од 18.12.2013. године, која је према ставу одбране сачињена противно одредби члана 6. Правилника о евиденцији промета робе и услуга и која је суду достављена у фотокопији која није оверена.

Стоји навод захтева да је првостепени суд у доказном поступку извршио, поред осталог, увид у копију отпремнице ДОО „ДД“ број 0955 од 18.12.2013. године. Међутим, правноснажна пресуда није заснована искључиво на овом доказу, већ како је то и наведено у образложењу побијане пресуде, на исказу сведока ГГ, те на листинзима телефонског саобраћаја као и увидом у остале писане доказе који се налазе у списима предмета, па је очигледно да би у конкретном случају и без увида у фотокопију наведене отпремнице, била донета иста пресуда.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у делу у којем се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, одбио као неоснован.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, из следећих разлога:

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тач. 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред апелационим односно другостепеним судом.

Како бранилац окривљеног АА у осталом делу истиче битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те повреду одредаба члана 451. ЗКП, а које повреде сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. у односу на одбијајући део, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић